

Sygn. akt IV Cz 249/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku, Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wanda Dumanowska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2013r., w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. B.

przeciwko G. G.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

od postanowienia Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 31 stycznia 2013r., sygn. akt I Nc 2899/11

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 31 stycznia 2013r. Sąd Rejonowy w Słupsku odrzucił zażalenie pozwanego na postanowienie z dnia 31 grudnia 2012r. w przedmiocie odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia oświadczenia oraz na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 31 grudnia 2012r. w przedmiocie zwrotu wniosku o zwolnienie od kosztów, uznając iż na te orzeczenia zażalenia nie przysługują.

Z postanowieniem tym nie zgodził się pozwany, zarzucając temu orzeczeniu brak logiki, bowiem doręczając odpis zaskarżonego postanowienia Sąd pouczył go o możliwości złożenia zażalenia. Odwołał się do art. 167 kpc, wskazując na możliwość dokonania czynności także po uchybieniu terminowi określonemu dla jej dokonania. Nadto zarzucił. Iż doręczenia kierowane były na niewłaściwy adres oraz nie zawierały pouczeń.

SĄD II-ej INSTANCJI ZAWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Zażalenie pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Słuszne jest stanowisko wyrażone przez Sąd I-ej instancji, iż na zarządzenie Przewodniczącego Sądu w przedmiocie odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia oświadczenia oraz na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 31 grudnia 2012r. w przedmiocie zwrotu wniosku o zwolnienie od kosztów zażalenie nie przysługuje. Wynika to a contrario z treści art. 394 § 1 kpc, który prawidłowo w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia został powołany.

Zgodnie z art. 397 § 2 kpc w postępowaniu zażaleniowym stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu apelacyjnym. Zatem zastosowanie ma również art. 370 kpc w myśl, którego sąd pierwszej instancji odrzuci na

posiedzeniu niejawnym apelację (zażalenie) wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację (zażalenie), której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Zażalenie jest drugim, obok apelacji, zwykłym środkiem odwoławczym, gdyż przysługuje od orzeczeń jeszcze nieprawomocnych. Jest środkiem w toku instancji ostatecznym, albowiem od orzeczenia sądu II-ej instancji wydanego w następstwie wniesienia zażalenia w zasadzie nie przysługuje już dalsze odwołanie. Celem postępowania wywołanego wniesieniem zażalenia jest wyłącznie kontrola orzeczeń sądu I-ej instancji, wydanych w toku postępowania lub formalnie kończących to postępowanie, a nie kontynuacja rozpoznania sprawy co do istoty.

Ponieważ zażalenie przysługuje na postanowienia i zarządzenia przewodniczącego, a rozstrzygnięcia te stają się skuteczne z chwilą ogłoszenia lub jeżeli ogłoszenia nie było - z chwilą podpisania sentencji, wniesienie zażalenia nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego postanowienia.

Zażalenie przysługuje na postanowienia sądu kończące postępowanie w sprawie, inne postanowienia enumeratywnie wyliczone w 15 punktach art. 394 § 1 oraz na zarządzenia przewodniczącego. Postanowienie kończące postępowanie to takie, które kończy całe postępowanie lub zamyka drogę do wydania wyroku, a nie orzeczenie wydane w sprawie wпадkowej, rozstrzyganej w toku postępowania. Takie postanowienie dotyczące kwestii incydentalnej będzie zaskarżone tylko wtedy, gdy wymienione jest w jednym z punktów § 1 art. 394 kpc. Postanowieniami kończącymi postępowanie są więc postanowienia o: odrzuceniu pozwu, umorzeniu postępowania lub odrzuceniu apelacji. Cechą charakterystyczną tych postanowień jest to, że dalsze postępowanie w sprawie nie może się już toczyć.

Wśród wskazanych wyżej wypadków, w których przysługują zażalenia brak kwestii, które zostały rozstrzygnięte zaskarżonym postanowieniem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 31 grudnia 2012r. oraz zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 31 grudnia 2012r. Oznacza to, iż z chwilą ich wydania stały się one prawomocne i nie przysługuje na nie żaden środek zaskarżenia, zatem wniesienie od nich zażaleń było niedopuszczalne i jako takie podlegały odrzuceniu, na mocy wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia przepisów.

Sąd Rejonowy, doręczając pozwanemu odpis zaskarżonego orzeczenia, prawidłowo pouczył go możliwości jego zaskarżenia, bowiem przewiduje to przepis art. 394 § 1 pkt 11 kpc. Stanowi on, iż zażalenie do sądu drugiej instancji przysługuje na postanowienie sądu pierwszej instancji w przedmiocie odrzucenia zażalenia bez względu na co było przedmiotem rozstrzyganej kwestii. Takie unormowanie, zdaniem Sądu Okręgowego, nie świadczy o nielogiczności procedury lecz umożliwia sądowi drugiej instancji kontrolę, w drodze rozpoznania zażalenia, czy orzeczenie sądu pierwszej instancji, odrzucające zażalenie, było prawidłowe.

Nie są zasadne, w zakresie dotyczącym kwestii rozstrzyganych zażaleniem, ogólne zarzuty pozwanego co do nieprawidłowości dokonywanych przez Sąd Rejonowy doręczeń, bowiem oba orzeczenia z dnia 31 grudnia 2012r. zostały pozwanemu doręczone na dwa adresy (vide: zpo k-104 i 110). Różne daty doręczeń nie miały wpływu na dalszy tok postępowania, skoro nie przysługiwały od nich żadne środki zaskarżenia.

Skoro poza ogólnym wyrażeniem sprzeciwu wobec treści wydanego orzeczenia pozwany nie podniósł w stosunku do zaskarżonego postanowienia żadnych konkretnych zarzutów, nie ma możliwości ustosunkowania się do jego stanowiska, dlatego na mocy art. 385 w związku z art. 397 kpc, należało orzec jak w sentencji.